

[Indenrigs- og boligministeren.]

vil jeg dog vurdere det til at blive væsentligt mere, men jeg regner det stadigvæk ikke for summer, som er afgørende ved bedømmelsen af, om man skal sætte dette saneringsværk i gang på denne måde, eller man ikke skal.

Det ærede medlem hr. Anker Lau gjorde i denne forbindelse bemærkninger — og det ærede medlem hr. Rager fulgte i virkeligheden tanken op — om erhvervenes stilling, når de bliver udsaneret. Om dette vil jeg gerne have lov til at give nogle enkelte oplysninger: Når jeg ikke har fundet anledning til i lovforslaget at beskæftige mig med de erhvervsdrivendes stilling som følge af den situation, der er opstået ved Adelgade-Borgergade kvarterets sanering, er det, fordi man allerede i dette kvarter har affundet sig med kommunen. Københavns kommune har allerede ydet erstatninger til de erhvervsdrivende i hele kvarteret på 10 lejemål nær, for butikkers vedkommende ved en godtgørelse af flytteudgifter og inventarforskyldelse plus to trediedel af et års nettofortjeneste, medens værkstedet har fået lidt mindre. Dette er i orden. Jeg ved ikke, om der siden er sket lejrskifte, sådan at en ny erhvervslejer er flyttet ind i stedet for den; der i sin tid boede der og opnåede erstatning; men jeg ved så meget, at hvis de er flyttet ind, efter at kommunen har erhvervet ejendommene med sanering for øje, så ved og så har de pågældende bestandig vidst, hvilken situation der ventede dem i det øjeblik, saneringen kunne fortsættes. De samlede udbetalte erstatninger beløber sig til ca. 2 mill. kr. og har omfattet 650—700 næringsdrivende.

Det ærede medlem hr. Rager dvælede ved en anden side af de erhvervsdrivendes problem, nemlig spørgsmålet om at finde egnede lokaler, hvori erhvervet kunne fortsætte. Jeg har først nu fået Dansk Arbejdes Københavnsudvalgs skrivelse, og den er til overvejelse i ministeriet, men jeg er principielt betænkelig ved at engagere staten i nye store udlån til bygninger til erhvervsformål. Det er imidlertid en sag, forekommer det mig, om hvilken der kan diskuteres. Jeg tror ikke, der er flere penge efter loven af 27. maj 1950, som jo har banet vej for visse bygninger af denne art, og som vistnok også giver ret vellykkede løsninger på problemer af denne karakter; men jeg sy-

nes, at inden vi kaster os ud i det, bør der en nærmere undersøgelse til af problemets omfang og dets konsekvenser.

Det ærede medlem hr. Rager advarede mig imod at henfalde til at blive censor med hensyn til arkitekturen og løsningen af de opgaver, som der er i arkitektonisk henseende ved saneringen. Jeg takker for advarsel; det ærede medlem kan være aldeles overbevist om, at jeg vil holde mig langt, langt væk fra en hvilken som helst form for indblanding i den løsning, som man til den tid vil foreslå — det er iøvrigt også særlig Københavns kommunes sag og er naturligvis hverken det høje tings eller ministeriets sag —, endogså hvis vi præsenteres for de værste rædsler — hvad jeg forøvrigt ikke mener vi er blevet endnu, der er langt til bunden.

Det ærede medlem hr. Helge Madsen mente, der var et problem med hensyn til værdistigninger, som finder sted på de grunde, der bliver ryddeliggjort ved saneringen, og som skal anvendes til andre formål. Det ærede medlem har naturligvis ret. Forholdet er, såvidt jeg ved — nu har jeg ikke haft lejlighed til at undersøge den side af sagen —, at Københavns kommune kun har afhændet sine grunde på tid, og dermed går jeg ud fra, at der i virkeligheden er taget en reservation netop med hensyn til den udvikling, som kan komme til at finde sted gennem det åremål — jeg tror, det er 80 år —, som der her er tale om.

Dernæst vil jeg til det ærede medlems spørgsmål om saneringsomkostningerne sige, at man må ikke tro, at de 33,2 mill. kr., som er anvendt, er nettoudgiften. Saneringsudgifter er vel 33,2 mill. kr., men saneringsindtægter er for grundsalgene 14 mill. kr., således at der altså fremkommer en nettoudgift på 19,2 mill. kr. Nu tror jeg ikke, at vi med det system, vi har her i landet, kan komme igennem nogen sanering, i alt fald af større betydning, uden at det offentlige til en vis grad hjælper med, og det forekommer mig derfor, at vi må se i øjnene — det giver forslaget også udtryk for —, at det offentlige må yde hjælp, som først og fremmest altså må bestå i lån, der muliggør, at saneringen kan komme i gang.

Jeg tror, at jeg med disse bemærkninger har svaret på de spørgsmål, som de ærede medlemmer har stillet mig i anledning af lovforslaget, og jeg håber, at vi i det kommende udvalg kan løse de problemer, som